

skatterne ere derude, have vi en Landbefolkning paa 1,526,000 Indbyggere. Her udgøre Hartkornskatterne 8 Mill., Formue- og Beslighedsafgiften 5 Mill. og Skatterne til Amtskommunerne ligeledes 5 Mill., det bliver i alt ca. 19 $\frac{1}{2}$  Mill. Kr. eller 12 Kr. 78 Ø. pr. Individ. Den personlige Kommuneskat her i Landet svares altsaa i Kjøbenhavn med 22 Kr. pro persona, i Købstæderne med 14 Kr. 13 Øre og paa Landet med 12 Kr. 78 Øre pro persona. Man kan altsaa ikke sige, at Kjøbenhavn har de lempeligste Skatter, tværtimod er ingen Befolkning saa haardt beskaftet i kommunal Henseende som netop den kjøbenhavnske. Ville vi dernæst se, hvem der yder mest til Statskassen, tror jeg, at Kjøbenhavn ogsaa der er i den uheldige Situation at staa højest. Hvis man vil undersøge Finansloven, viser det sig, at der paa den i Klar er opført Bygningsafgift og Vigningsafgift for Kjøbenhavns Bedkommende med et Beløb af 1,338,340 Kr. eller 4 Kr. 20 Øre pro persona. For Købstædernes Bedkommende ere de samme Skatter opførte med et Beløb af 1,140,550 Kr. eller 2 Kr. 90 Øre pro persona. Jeg har ikke været i Besiddelse af noget Materiale til at kunne faa de tilsvarende Beløb for Landets Bedkommende; men det er min Overbevisning, at Landet ogsaa her vil staa ikke saa lidt under Kjøbenhavn. Det var de direkte Skatter. De indirekte Skatter ere selvfølgelig meget vanskelige at opgøre, men det er min Overbevisning, at i Henseende til indirekte Skatter er Kjøbenhavns Kommune den Del af Landet, som maa betale det meste ind i Statskassen. Og jeg synes derfor, at naar Kjøbenhavns Kommune saa rigelig og fuldt ud, ja mere end nogen anden Del af Landet, maa bære Statens Byrder, har dens Befolkning ogsaa et berettiget Krav paa at faa Del i de almindelige Goder, som Staten giver til Borgerne her i Landet.

Jeg skal tillade mig at meddele nogle faa Oplysninger vedrørende denne Sags Historie. Før man opfandt det bekendte Stikord „Kjøbenhavnneriet“, vare alle enige om denne Sag. Naar der da var Tale om at give et Tilskud som dette, var der ingen, der mente, at Kjøbenhavns Kommune skulde udelukkes. Man ser paa Finanslovsforslaget for 1876—77 opført et Beløb af 300,000 Kr. som midlertidigt Tilskud til Skolefondene, og der er føjet til: „i Kjøbenhavn Magistraten“. Man havde altsaa den Gang tænkt sig, at dette Beløb skulde gives til alle Landets Kommuner, altsaa Kjøbenhavn ikke undtaget. Der blev forlangt Afstemning ved Navneopraab over dette Punkt, og det viste sig ved denne Afstemning, at der var 67, som stemte

for Bevillingen til Kjøbenhavn, og 22, som stemte derimod. Og naar man ser Navnene paa de Mand efter, som den Gang sagde ja til dette Forslag, vil man blandt disse træffe nogle af dem, der nu staa som Sagens mest erklærede Modstandere. Jeg skal saaledes tillade mig at nævne, at vi blandt dem, der stemte ja, finde de ærede Medlemmer for Stege (Bojsen), Nykøbing paa Falster (N. Clausen), Berringe (H. Holm), Sønderlø (Højmark), altsaa Folk, der nu ere Kernetropperne inden for den moderate Gruppe. Den Gang havde man endnu ikke opfundet dette Stikord „Kjøbenhavnneriet“, den Gang stemte man for denne Bevilling og sagde: Den skal lige saa fuldt tilfalde Kjøbenhavn, som den skal tilfalde det øvrige Land. Vil man derimod se, hvem der den Gang stemte mod dette Forslag, maa man paa den kjøbenhavnske Befolknings Begne næsten skamme sig ved at opdage, hvem det var ... (Bertsen: det var deres egne Bysbørn!) ... Ja, rigtigt, det var vore egne Repræsentanter, som baade talte og stemte imod det. Nu ere de — heldigvis, kan jeg sige — næsten forsvundne her i Forsamlingen. Der er dog endnu Folk tilbage, som have stemt imod den nævnte Bevilling. Jeg skal saaledes nævne det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Men vi maa jo ogsaa huske paa, at den Gang saa det anderledes ud i Kjøbenhavn, end det gør nu. Den Gang var Højre eneraadende her i Kjøbenhavn, da var Kjøbenhavn ligesom en Stat i Staten, da var det en lille Klippe, som regerede over Kjøbenhavn baade i politisk og kommunal Henseende. Derfor ønskede man den Gang ikke at faa af Statens Benge, man vilde helst gaa paa egen Haand, og den Gang vare de økonomiske Forhold jo ogsaa bedre i Kjøbenhavn, end de ere nu. Man ræsonnerede, tænker jeg, som saa: med Statens Benge følger let Statens Tilsyn, og det ville vi være fri for. Lad os hellere være fri for disse Benge, saa vi kunne vedblive at regere uindskrænket her i Kjøbenhavn. Men dette Forhold har jo nu forandret sig; Højre er — heldigvis — ikke længer det eneraadende Parti i Kjøbenhavn, nu har Kjøbenhavns Befolkning faaet et helt andet Syn paa Politik, end den den Gang havde. Den kjøbenhavnske Befolkning er traadt ind i Demokratietets Rækker og kæmper Side om Side med Demokratiet ude i det øvrige Land. Jeg synes derfor, at den Maade, hvorpaa man hidtil har behandlet Kjøbenhavns Kommune, er baade uretfærdig og ubillig. Jeg kan ikke finde noget som helst Forsvar for denne Behandlingsmaade, og jeg tror heller